

РЕШЕНИЕ

№ 982

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Георги Стоев

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Георги Стоев Въззивно гражданско дело № 20211100506306 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 20059547/05.03.2021г., постановено по гр.д. № 7427/2020г. по описа на Софийски районен съд, 53 с-в, е уважен предявения по реда на чл. 422 ГПК иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. 38, ал. 1, т. 6 СК, с който е установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 3000 лева, представляваща задължение за издръжка за м. януари, февруари и март 2019г, съгласно сключен между страните брачен договор, ведно със законната лихва считано то 12.08.2019г. до окончателното погасяване на притезанието, за което в полза на ищеца има издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК на 23.08.2019г. по гр.д. № 46897/2019г.

Производството е образувано по въззивна жалба, вх. № 25050942/22.03.2021г., подадена от ответника в първоинстанционното производство, К. В. К., чрез адв. Ш., с която обжалва решението изцяло. Въззивникът навежда правни доводи за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалните правила, регламентиращи процеса по установяване на релевантни факти и оценка на събрания доказателствен материал, както и поради противоречие на материалния закон. Счита, че брачният договор е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предложение 2 и ал. 2, предложение 2, 3, и 4 ЗЗД. Моли решението да се отмени като неправилно и вместо него да се постанови акт, с който да се отхвърли предявения по реда на чл. 422 ГПК установителен иск. Претендира сторените разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство. Процесуалният представител на страната, след срокът за отговор на въззивната жалба, излага писмено становище във връзка с доказателствените искания на въззивника.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди

доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Въззивният съд съгласно чл. 269 ГПК е ограничен от посоченото в жалбата, когато са наведени твърдения за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, водещи до неправилност на решението, а съгласно Тълкувателно решение № 1/2013 ОСГТК на ВКС в рамките на въззивната проверка съдът служебно изследва въпроса дали е приложена правилно императивна материалноправна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото. Съдът служебно следи за валидността на решението в цялост, а за пороци водещи до недопустимост само в обжалваната част на решението.

Във въззивната жалба се навеждат твърдения за неправилност на решението, поради допуснати процесуални нарушения на съда свързани с преценката и анализа на събрания доказателствен материал, водещи до неправилни фактически изводи, както и поради противоречие с материалния закон.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

По основателността на иска.

Решението е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Предмет на делото е съществуването на твърдяното от ищеца притезание в размер от 3000 лева, представляващо изискуемо и непогасено вземане за издръжка, дължаща за месец Януари, Февруари и Март 2019г. въз основа на сключен между страните брачен договор от 06.11.2013г.

Във въззивната жалба се навеждат доводи за нищожност на брачния договор поради: **1)** липса на съгласие; **2)** липса на предписаната от закона форма за действителност на сделката; **3)** привидност на процесната сделка; **4)** както и че брачния договор е част от съвкупността от сделки с които се цели заобикаляне на закона, т.е. един непозволен от обективното право резултат.

Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 7 вр. т. 6 СК страните по брачния договор, сключен по време на брака, могат да предвидят задължение за издръжка на единия съпруг в полза на родени по време на брака деца, което задължение може да има действие докато трае брака, така и при неговото прекратяване. Страните, К. В. К. и К. Ж. Ж., в чл. 5, ал. 1 от процесния брачен договор са уговорили задължение за заплащане на издръжка по време на брака в размер на 1000 лева месечно в тежест на К. В. К., въззивник и ответник в първоинстанционното производство, а бенефициер се явява общото им дете К. К. К.. В тази част брачният договор има характер на договор в полза на трето лице по смисъла на чл. 22 ЗЗД. Уговорката в полза на трето лице не може да бъде отменена, след като третото лице е заявило по недвусмислен начин на обещаателя или уговарящия, че иска да се ползва от нея, което в процесния случай е станало чрез законния представител, с предявяването на заявлението за издаване на заповед по чл. 417 ГПК.

Липсата на съгласие, поначало представлява незавършен фактически състав, т.е. липса на две насрещни волеизявление покриващи се по съдържание, а като порок по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД представлява обективизирано волеизявление при съзнавана липса на съгласие – аргумент от мотивите на ТР № 5/12.12.2016г. по т.д. 5/2014г. ОСГТК на ВКС, например договор сключен непосредствено или по време на упражнявано срещу контрагента насилие или договорът е сключен без страната да има намерение да се обвърже с правните последици. Мислената уговорка (*reservatio mentalis*), каквото твърди въззивника, не води до съзнателна липса на воля, респективно нищожност на договора, ако насрещната страна не знае за нея, в противен случай е възможно да е налице абсолютна симулация. Въззивникът не въвежда конкретни твърдения нито в отговора на исковата молба, нито във въззивната жалба, които да обусловят основателността на възражението му за нищожност на договора на това основание. Не е налице съзнателно несъгласие относно предмета, въпреки

външно обективираната воля.

Процесният брачен договор е **склучен в изискуемата от закона форма** за действителност, аргумент от чл. 39 СК. Липсата на форма като порок водещ до нищожност по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД представлява: **1)** наличие на валидно съгласие, **2)** относно съществуващ и позволен предмет, **3)** но това съгласие не е облечено в предвидената от закона форма за действителност. Формата за валидност на брачния договор е писмена с нотариална заверка на подписи и съдържание. В частта с нотариалното удостоверяване договорът представлява свидетелстващ документ, ползващ се с материална доказателствена сила. Което означава, че с обвързваща съда доказателствена сила до доказване на противното се установява, че фактите предмет на удостоверителното волеизявление на органа, издал документа, са се осъществили така, както се твърди в документа. Страната, която оспорва неистинността на документа или твърди порок в процедурата по издаването на акта, следва в условията на пълно и главно доказване да установи твърденията от нея факти. В хода на въззивното производство бе допуснат разпит на нотариуса, удостоверил с своето волеизявление съдържанието и подписите на процесния брачен договор, който като свидетел е категоричен, че двете страни са се явили пред него и са подписали двустранното съглашение на посочената дата. Доводите на въззивника в тази насока са неоснователни, като установените в хода на съдебното дирене доказателствено релевантни факти, че двете страни не са ползвали отпуск в деня на нотариалното удостоверяване, не са достатъчни да оборят материалната доказателствена сила на нотариалното удостоверяване. Показанията на свидетеля следва да се кредитират като последователни, категорични и дадени в резултат на лични възприятия, като същите не са опровергнати от другите събрани в хода на съдебното дирене доказателства.

Въззивникът излага доводи за **привидност на процесния договор**, твърди че същия е абсолютно симулативен, т.е. страните по него са нямали намерение да се обвържат с произтичащите от договора правни последици. Твърди се, че единствената причина да се сключи процесния брачен договор е образуването изпълнително производство срещу ответника, респективно цели се намаляване на секвестрируемото имущество на длъжника, чрез пораждаване на допълнително задължение за плащане на издръжка. При абсолютната симулация страните обективират две насрещни волеизявления, покриващи се по съдържание, без да имат намерение да се обвързват с правните последици от сделката, като целта е да се създадена една привидност спрямо третите лица. Разкриването на симулацията, когато е налице висящо дело между страните по привидния договор, става по два начина: **1)** чрез обратно писмо, което само по себе си е достатъчно пълно и главно да докаже действителната воля на страните и привидността на сделката или **2)** ако са налице **2.1)** писмени доказателства, изходящи от насрещната страна, или **2.2)** писмени доказателства удостоверяващи нейни изявления пред държавен орган, които правят вероятно твърдението ѝ, че съгласието е привидно. Следователно съгласно чл. 165, ал. 2 ГПК страната, която се домогва да докаже наличието на симулация, следва в условията на главно и непълно доказване да установи една вероятност за симулация, като представи по делото посочените документи и едва след което в условията на главно и пълно доказване съвкупно с допуснатите свидетелски показания да установи наличието на симулативната сделка. По делото липсва обратно писмо и така нареченото „начало на писмено доказателство“, съответно въззивникът, след като е страна по процесния договор, не може по друг допустим начин да установи верността на своите твърдения и правни доводи за абсолютна симулация. Поради което възражението следва да бъде отхвърлено като неоснователно и неподкрепено от събрани в хода на съдебното дирене доказателствен материал.

За да е налице **заобикаляне на закона** по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД следва поведението на страните да е насочено към един забранен от закона резултат, който се постига с верига от взаимосвързани сделки, които разгледани извън съвкупността, са действителни. Резултатът е забранен от закона, когато създаването се правно положение, вследствие на осъществените правни сделки, е в противоречие с закона, т.е. следва породените правни последици да са нетърпими с оглед приложението на императивни

правни норми. За разлика от противоречието на закона, като основание за нищожност на сделките, страната, която твърди нищожност поради заобикаляне на закона следва да докаже, че насрещната страна осъзнава, че с поведението си постига един забранен от закона резултат. Възражението на въззивника следва да бъде оставено без уважение, тъй като по делото не са ангажирани, съответно събрани доказателства за субективното намерение на страните да постигнат такъв резултат. Целта на договора е посочена в него, като резултатът не е забранен от закона, допълнително с една сделка не може да се постигне заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД, а следва да са налице поредица от взаимносвързани сделки.

Ищецът и въззиваем в настоящото производство успя да докаже в условията на пълно и главно доказване съществуването на валидно възникнало облигационно отношение между него и ответника, породено въз основа на сключен брачен договор, с който е уговорено задължение на К. В. К. за плащане на издръжка в полза на К. К. К., ежемесечно в размер на 1000 лева., както и изискуемостта на претендирането вземане. Поради което искът следва да бъде изцяло уважен и доколкото изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционният съд, то решението следва да бъде изцяло потвърдено.

По отговорността за разноси:

При този изход на делото отговорността за разноси е на въззивникът. Право на разноси има въззиваемата страна, но последната не е представила доказателства за извършени такива в настоящото производство, поради което разноси не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийски градски съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20059547/05.03.2021г., постановено по гр.д. № 7427/2020г. по описа на Софийски районен съд, 53 с-в.,

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____